

Broaștele

George Topârceanu

Am ascultat din umbră cântarea lor înaltă.
Buchetele de trestii dormeau cu foșnet lin.
Era o lună plină în fiecare baltă,
Și-n fiecare undă o piatră de rubin.

Iar nuferii, pe care lianele-i dezgroapă
Când i-a-nchegat în tremur lumina unui val,
Păreau luceferi galbeni, căzuți adânc în apă
Să-nsemne calea lunii spre-ntunecatul mal.

Ostroave mari de umbră închipuiau corăbii,
Iar papura, mișcată în treacăt de zefiri,
Nălța mănunchi în aer tremurătoare săbii,
Prin pânza de lumină a undelor subțiri.

Și broaștele semețe cântau cu glasuri multe
Pe când, din înălțime, privindu-și fața-n lac,
Un nour singuratic stătea uimit s-asculte
Cum bat ca toaca toate și-o clipă toate tac.

Se ridicau departe prelungi bățai din palme
Și note-adânci de flaut ieșeau de jos, din stuh.
Părea că lapidează tăcerea nopții calme
O grindină de note zvârlite în văzduh.

Și cum deasupra apei s-amestecau întruna
Umplând singurătatea de freamăt viu, părea
Că toate laolaltă apostrofează luna.
Că fiecare broască se ceartă cu o stea.

Erau ocări în larma lunaticiei orchestre
Și rugă arzătoare în tainicul ei zvon.
Spuneau Nemărginirii durerile terestre
Cu imnul lor zadarnic, solemn și monoton...

Cum le-ascultam din umbră acvatica fanfară,
Sub cerul vast al nopții cu ele-am retrăit
O noapte luminoasă din era terțiară.
Nefericit și singur ca primul troglodit.